

JENNIFER GRAY

KATINAS NAGUOTIS

Laužo
taisyklės

2014 metų
RED HOUSE
jaunesniųjų
skaitytojų knygų
nugalėtoja!

Alma littera

Atikui Gramatikui Katikui Naguočiui – šauniausiam pasaulyje katinui ilgapirščiui – begulint ant patogios lovos Monte Karle ant palangės nutūpė pašto balandis. Atikas pramerkė vieną akį, tada ir kitą. Pagaliau nusiziovavo, tingiai pasirąžė, nušoko nuo lovos ir nutipeno prie lango.

– Ar tu Naguotis? – atsargiai paklausė pašto balandis.

– O kas klausia? – atkirto Atikas apsižiūrinėdamas aštrius nagus.

– Ne tavo reikalas, – balandis sudrebėjo. Mirkėdamas nužvelgė Atiką. Jam buvo liepta perduoti raštelį rudai ir juodai dryžuotam katinui apkramtyta ausimi ir keturiomis baltomis letenomis, ant kaklo užsirišusiam raudoną skepetaitę su savo vardu. Balandis buvo tikras, kad rado kaip tik tą

katiną. Šis atrodė kaip bjaurus tipas, na, balandžio nuomone, dauguma kačių bjaurios.

– Turiu tau žinutę.

– Duok šen, – sumurkė Atikas ir užšokęs ant stalo ištiesė leteną.

– Nieku gyvu! – balandis atsitraukė atbulas ant palangės. Tada atsargiai, nenuleisdamas nuo Atiko į karoliukus panašių akių, nusikabino nuo kojos tūbelę su žinute ir numetė ant stalo.

Atikas atidarė dangtelį, kyštelėjo vidun leteną ir ištraukęs išvyniojo mažytį lapelį. Tada įsisiurbė akimis į žinutę. Ji buvo parašyta keista keverzone, kurios jis neatpažino.

Atikui Katikui
Gramatikui Naguočiui,

Turime tau darbėlį. Susitik
su mumis antradienį. Pajūrio
Littone. 11:15. Prie tilto &
jūra. Neveluok.

Ateik vienas. Kitaip bus.

PS: Nesigailėsi.

– Kas jį tau davė? – paklausė Atikas.

Balandis persigando.

– Nepamenu, – suburkavo jis.

Staiga Atikas stryktelėjo. Kaire letena prispaudė balandžiui uodegą.

– Negaišink manęs, – sušnypstė jis. – Noriu žinoti, kas tau jį davė.

Balandis dar labiau pakraupo.

– Negaliu pasakyti, – suspiegė jis. – Jei pasakyčiau, mane nudės. Ir dar blogiau! Sužinosi nukeliauęs. Padėkit! Nebeištversiu!

Balandis nualpo. Atikas jį paleido.

– Hmmm, – numykė skaitydamas žinutę iš naujo. – Įdomu... – jis dirstelėjo į tįsantį paukštį. Balandžiai visada prakalbėdavo. Bet šis nepražiojo snapo. Kad ir kas siuntė žinutę, nusprendė Atikas, tikrai mirtinai išgąsdino balandį.

Jis akimirką padvejojo svarstydamas, ką daryti. Tada išsišiepė. Visos katės mėgsta paslaptis, todėl ir vadinamos smalsiomis. Ir Atikas nebuvo išimtis. Tiesą sakant, Atikas *dievino* paslaptis. Ypač kai būdavo ne jų centre.

Balandis krūptelėjo ir atgavo sąmonę.

– Na, – paklausė tirtėdamas, – ką man atsakyti?

– Būsiu, – atsakė Atikas.

Balandžiui šiek tiek palengvėjo.

– Ką gi, čiuožk, – ir kepštelėjęs letena Atikas nustūmė išsigandusį paukštį nuo palangės.

Katinas kiek pažiūrėjo į tolyn plasnojančią balandį. Tada nutipeno laiptais žemyn ir nuėjo į savo kabinetą. Kompiuteris buvo įjungtas. Atikas įgudusiai letenomis suvedė žodžius *Pajūrio Litltonas*. Ekране švystelėjo apsnūdęs miestelis akmenimis grįstomis gatvėmis šalia ramios, pilkos jūros. Ne kažin kas, pagalvojo Atikas. Ne ta vieta, kur tikėtumeisi vasaros nusikaltimų bangos. Bet jis netrukus tai pakeis! Pabarbenęs klaviatūra katinas greitai išsiaiškino, kaip ten nukeliauti. Tada nė nežvilgtelėjęs atgal nėrė pro duryse įrengtą angą katei, išoko į traukinį, važiuojantį į artimiausią uostą, paskui įlipo į Anglijon plaukiantį kruizinį laivą.